

Bevillinger, der ere blevne givne og have været godkendte af begge Rigsdagens Thing og ſanctionerede af os, erklære vi nu for ikke tilſtrækkelige; vi ville ikke mere nøies med brugelige Finantslove — Brugeligheden er ikke beſtridt fra Regjeringens Side — vi forlange, hvad vi kalde en fornuftig Finantslov, hvorende til de Begreber, vi have om, hvad Statshusholdningens Krav fordre, med andre Ord, vi forlange en ny Ora paa Bevillingsomraadet, det forlange vi i ſidſte Dieblit, vi forlange det med en Kraft og Beſtemthed, vi ikke tidligere have gjort gjældende i Landſthinget. Det er ikke det andet Thing, der træder i Spidsen for det, det er os, der træder i Spidsen for det andet Things Oppofition, ſom faae det andet Thing til at følge os. For at ſætte denne ny Ora igjennem, erklære vi, Regjeringen, Folkethinget Krig paa Finantsloven; for at tvinge diſſe nye Forlangender igjennem er det, at vi reiſe Striden i Landſthinget. Og dette gjør den høie Regjering ſamtidig med, at den billiger, at det eneſte Middel til, at en ſaadan Forandring kunde rolig overveies, nemlig den midlertidige Finantslov, forkaſtes af Regjeringens egne Venner. For at det kan blive de ærede Medlemmer ganſke klart, hvad denne Regjeringens Fordring gaar ud paa, og hvad den hele Fremgangsmaade bethder, vil jeg ſærlig gjøre opmærksom paa, at det, Regjeringen forlanger af Folkethinget, er ikke det alene, at man ſkal lempe ſig paa Finantsloven, gaa til andre Forſlag og enes, nei, det er ganſke ſærlig det, at man ſkal enes i Henhold til en ny ſaglig Overveielſe. Regjeringen ſiger, og det Samme ſige dens Venner: Grunden til, at vi ikke ville afviescere ved denne Finantslov, ſom bydes os i Mar, og ſom vi for Reſten have afviesceret ved igjennem en Række af Mar, er den, at vi ikke erkjende den Behandling, der har fundet Sted i Folkethinget, for tilſtrækkelig ſaglig begrundet; vi tillægge ikke de ſaglige Grunde, der af Folkethinget ere anførte imod os, nogen Vægt, men paa den anden Side forlange vi jo heller ikke paa nogen Maade, at Folkethinget mod ſit bedre Vidende og ſin Erkjendelſe ſkulde gaa bort fra de Beſlutninger, ſom det har fattet; tværtimod, vi forlange, at det ſammen med Landſthinget ſkal gjøre denne Sag til Gjenſtand for en ny ſaglig Overveielſe, og af denne nye ſaglige Overveielſe ſkal fremgaa den endelige Finantslov, ſom vi ville anſe for fornuftig. Jeg ſiger ikke Noget imod, at Regjeringen udtaler ſig paa denne Maade, men naar en Regjering ſtiller ſig ſaaledes, naar et Regjeringsparti hævder denne Betragtning,

at det forlanger en ny ſaglig Overveielſe og venter af Oppofitionen, at den ſkal frafalde ſine ſaglige Grunde i Kraft af en ſenere og bedre Overbeviſning, er Forudsætningen for Berettigelſen af en ſaadan Fordring den, at man ſkaffer den fornødne Tid og No til Veie, for at ſaadant kan ſke. Det er den første Betingelſe. Den næſte Betingelſe er den, at man har ſaa gode Grunde, at man kan overbeviiſe ſine Modſtandere. Det er ganſke viſt en Betingelſe, ſom ikke kan undværes, men den allerførſte Betingelſe er den, at det overhovedet er muligt. Hvad har nu den høie Regjering gjort med Henſyn til at ſkaffe den fornødne Tid og No til Veie til, at ſaadanne ſtore og ny Forlangender kunne blive drøftede, og at en ſaadan ſaglig Overveielſe fra førſt til ſidſt kan foretages? Med Henſyn til Noen har Regjeringen Intet gjort. Den har under Behandlingen her fra førſt af, ſkjøndt den blev opfordret til at udtale ſig, forholdt ſig temmelig paſſiv og tilbageholdende. Den høie Regjeringens Ordfører har navnlig været anonyme Forfattere i Bladene, ſærlig i Regjeringens eget Blad, ſom ſkrev paa en Maade, ſaa haanende og fornærmelig mod Folkethinget og imod Retsfølelſen her i Landet, at det kun kunde tjene til at hidſe op i Stedet for at ſkaffe No til Veie. Hvad dernæſt Tiden angaar, hvad har ſaa Regjeringen gjort for at ſkaffe den fornødne Tid? Den har reiſt Strid om den Lovs Indhold, hvis Bedtagelſe var en Betingelſe for, at der overhovedet kunde blive Tid til at forhandle; den har reiſt denne Strid paa en ſaa ſkarp og for Folkethinget ſaa henſynsløs Maade ſom vel muligt, paa en Maade, der har mødt Modſtand, ikke blot fra ſelve den Oppofition, der ſædvanlig kæmper mod Regjeringen, men ogſaa udenfor den, paa en Maade, ſom ogſaa i det andet Thing er bleven betegnet ſom en konſtitutionel Umulighed; og den har derefter, da Sagen var gaaet tilbage hertil til 4de Behandling, modtaget Erklæringer her fra dette Thing, der tydelig og klart gif ud paa, at man var villig til endnu at forhandle i Jællesudvalg; men ikke deſto mindre er den, da Sagen kom tilbage til Landſthinget, enig med ſit Parti der om at ſlaa den ihjel og gjøre Forhandling i Jællesudvalg umulig og derved tvinge Thingene til at tage deres endelige Beſlutning inden den 1ſte April. Med andre Ord, medens Folkethinget tilbyder den fornødne Tid til en Overveielſe, ſom ikke er det behagelig, fordi Fordringen derom er fremſat paa en Maade, der ikke har været ſærlig henſynsfuld lige overfor dette Thing, ſaa nægter Regjeringen at modtage dette Tilbud.